

REZOLUCJA**Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest w sprawie przyszłości strategii Trio Plus 2030:
kształtowanie przyszłości Partnerstwa Wschodniego**

(2020/C 134/05)

ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE EURONEST,

- uwzględniając akt założycielski Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest z dnia 3 maja 2011 r. oraz wspólną deklarację ze szczytu Partnerstwa Wschodniego z dnia 24 listopada 2017 r.,
 - uwzględniając układy o stowarzyszeniu między UE a Gruzją, Mołdawią i Ukrainą, w szczególności pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu (DCFTA),
 - uwzględniając wspólny dokument roboczy służb Komisji Europejskiej i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych z dnia 9 czerwca 2017 r. pt. „Partnerstwo Wschodnie – 20 wyników do 2020 r.: orientacja na kluczowe priorytety i wymierne wyniki”,
 - uwzględniając art. 9 ust. 3 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska dowiodła, że ma olbrzymią siłę sprawczą pod względem transformacji za sprawą polityki rozszerzenia, czego potwierdzeniem jest sukces krajów Europy Środkowo-Wschodniej w przejściu od posttotalitarnej gospodarki planowej do demokracji europejskiej dzięki postępującej integracji z UE;
 - B. mając na uwadze, że Ukraina, Gruzja i Mołdawia poczyniły już znaczne postępy w reformowaniu i harmonizacji prawa krajowego zgodnie ze standardami UE;
 - C. mając na uwadze, że ta siła sprawczą pod względem transformacji za sprawą polityki rozszerzenia musi zostać wykorzystana w krajach Bałkanów Zachodnich i w krajach należących do Partnerstwa Wschodniego, które chcą przystąpić do UE;
 - D. mając na uwadze, że proces rozszerzania UE niesie ze sobą potencjalne korzyści dla krajów należących do Partnerstwa Wschodniego i byłby korzystny dla UE, zważywszy że – jak stwierdził unijny komisarz Johannes komisarz Hahn powiedział: „musimy mądrzej rozszerzać stabilność poza granice Unii. W przeciwnym razie do Europy dalej będzie przenikać niestabilność.”;
 - E. mając na uwadze, że w tym roku mija 10 lat od utworzenia Partnerstwa Wschodniego, które okazało się skutecznym narzędziem indywidualnego wsparcia w oparciu o zasady „więcej za więcej” i „mniej za mniej” związane z przeprowadzaniem reform;
 - F. mając na uwadze, że polityka Partnerstwa Wschodniego jest koncepcją współpracy opracowaną indywidualnie dla każdego z sześciu krajów, tj. Armenii, Azerbejdżanu, Białorusi, Gruzji, Mołdawii i Ukrainy, a dalsze postępy tych krajów na drodze do integracji europejskiej zależą od poszanowania europejskich wartości i standardów, do czego kraje te się zobowiązały;
 - G. mając na uwadze, że podpisanie kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie oraz jej ratyfikowanie przez parlament Armenii w kwietniu 2018 r. dowodzi, że można alternatywnymi sposobami osiągnąć wzmocnione i strategicznie pogłębione partnerstwo między Armenią a UE;
 - H. mając na uwadze, że zgodnie z sprawozdaniem pt. „The Global State of Democracy 2019” [Stan demokracji na świecie w 2019 r.] opracowanym przez Międzynarodowy Instytut Demokracji i Pomocy Wyborczej „Armenia to jedyny kraj w Europie, który dokonał transformacji z reżimu hybrydowego, jakim był w 2017 r., w kraj demokratyczny, jakim stał się w 2018 r.”;
 - I. mając na uwadze, że kraje należące do Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza te, które wykazują wolę przystąpienia do UE, nadal mierzą się z agresywnymi zagrożeniami hybrydowymi ze strony Kremla, których celem jest utrzymanie tych krajów w rosyjskiej strefie wpływów oraz utrudnianie procesu integracji z UE, aby uniemożliwić im osiągnięcie poziomu dobrze prosperujących krajów europejskich;
 - J. mając na uwadze, że dynamicznie zmieniający się system międzynarodowy jest źródłem olbrzymich wyzwań w obszarze bezpieczeństwa międzynarodowego i pod względem praw człowieka;

1. zwraca szczególną uwagę na instrumenty tzw. miękkiej siły dostępne w ramach Partnerstwa Wschodniego, takie jak wprowadzenie ruchu bezwizowego, które służą podtrzymaniu motywacji politycznej do reform, oraz odnotowuje postępy krajów należących do Partnerstwa Wschodniego w osiąganiu 20 wyników do roku 2020, przy czym obecnie trwają prace nad nowymi wytycznymi na kolejne dziesięć lat, tj. do 2030 r.;
2. odnotowuje sukces inicjatywy, jaką jest Partnerstwo Wschodnie, we wspieraniu krajów stowarzyszonych z UE, tak aby mogły one szybciej przeprowadzić reformy i osiągnąć pogłębioną integrację polityczno-gospodarczą z UE;
3. podkreśla, że nadszedł kluczowy moment, w którym powinniśmy uzupełnić naszą strategię o nowe dodatkowe instrumenty długoterminowe, aby pomóc bardziej zaawansowanym krajom należącym do Partnerstwa Wschodniego w podtrzymaniu motywacji do reform i tempa ich przeprowadzania w kolejnych dziesięciu latach, tj. do 2030 r., oraz zaznacza, że UE musi zmodernizować i zreformować swoje instrumenty polityczne, tak aby współgrały one z postęпами, jakie osiągają nasi wschodni partnerzy;
4. zwraca się o podjęcie dyskusji na temat perspektywnego programu strategicznego Partnerstwa Wschodniego na kolejne dziesięć lat, aby poczynić postępy w upowszechnianiu bardziej ambitnego stosowania zasad różnicowania, „więcej za więcej” i „mniej za mniej”, oraz o przedstawienie nowej inicjatywy przewodniej – strategii Trio Plus 2030;
5. proponuje, aby strategia Trio Plus 2030 dała początek europejskiemu procesowi na rzecz trzech krajów objętych strategią, obejmującemu instrumenty na rzecz pogłębienia integracji UE z krajami z nią stowarzyszonymi, na wzór procesu berlińskiego zainicjowanego w 2014 r. w celu wzmocnienia przywódczej roli UE i skonsolidowania grupy popierających tę inicjatywę państw członkowskich UE na rzecz integracji krajów Bałkanów Zachodnich z UE; ponadto proponuje, aby UE prowadziła aktywną politykę otwartych drzwi w stosunku do tych krajów należących do Partnerstwa Wschodniego, które dokonują wyraźnych i wartościowych postępów;
6. apeluje, aby strategia Trio Plus 2030 była ambitnym europejskim instrumentem geopolitycznym obejmującym nową generację instytucji i działań podejmowanych w poszczególnych dziedzinach polityki, zrównoważone porozumienia handlowe i stabilizacyjne oraz powiązane z nimi instrumenty (grupa wsparcia UE na rzecz trzech krajów objętych strategią, platforma inwestycji w trzech krajach objętych strategią, Europejski Zielony Ład, Cyfrowa Europa, Promowanie europejskiego stylu życia i demokracji europejskiej, układy w sprawie oceny zgodności i zatwierdzania, program dotyczący sieci połączeń, sieci transeuropejskie, „Horyzont 2020”, konferencja w sprawie przyszłości Europy i inne inicjatywy UE);
7. zaznacza, że dalsze spowolnienie w obszarach demokracji, reform i praworządności oraz słabnięcie nastawienia proeuropejskiego w trzech krajach objętych strategią będzie zagrożeniem dla opisanej wyżej strategii Trio Plus 2030;
8. zwraca uwagę, że strategia Trio Plus 2030 powinna stanowić uzupełnienie instrumentów Partnerstwa Wschodniego; nie zastąpi istniejących inicjatyw w tym zakresie oraz wniesie wkład w dyskusję o tym, jak zwiększyć skuteczność polityki w zakresie Partnerstwa Wschodniego;
9. proponuje bardziej kompleksowy i rozszerzony strategiczny format Trio + 1 z udziałem Armenii – w oparciu o zasady i stanowiska, które znalazły potwierdzenie w kompleksowej i wzmocnionej umowie o partnerstwie między Armenią a Unią Europejską;
10. zauważa, że pomyślna realizacja reform ukierunkowanych na integrację z UE przez trzy stowarzyszone z nią kraje objęte strategią będzie stanowiło nową zachętę dla pozostałych krajów należących do Partnerstwa Wschodniego do wyboru ambitnej drogi w kierunku integracji europejskiej;
11. podkreśla, że strategia Trio Plus 2030, przy wsparciu w ramach europejskiego procesu na rzecz trzech krajów objętych strategią, będzie w istotny sposób korzystnie przyczynić się do zmiany poglądów zwykłych Rosjan, a przez to pomagać im w dążeniu do otwartej demokracji europejskiej;
12. wzywa do pilnego utworzenia wspólnych mechanizmów powstrzymujących zagrożenia hybrydowe ze strony Kremla, które osłabiają jedność UE i bezpieczeństwo w tych krajach należących do Partnerstwa Wschodniego, które dążą do zbliżenia z UE;

13. zauważa, że sukces Partnerstwa Wschodniego z uwzględnieniem europejskiego procesu na rzecz trzech krajów objętych strategią i strategii Trio Plus 2030 będzie mieć zasadnicze znaczenie zarówno dla krajów wschodniego sąsiedztwa, jak i dla UE, ponieważ stanowi najlepszą podstawę do stworzenia „zjednoczonej, wolnej i pokojowej” Europy, oraz że sukces ten zniesie linie podziału na kontynencie europejskim, które wciąż oddzielają kraje Partnerstwa Wschodniego od reszty UE;
 14. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego, Radzie Europejskiej, Komisji Europejskiej, wysokiemu przedstawicielowi Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącemu Komisji, komisarzowi do spraw europejskiej polityki sąsiedztwa i negocjacji w sprawie rozszerzenia, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządów i parlamentom państw członkowskich UE i krajów partnerskich Europy Wschodniej.
-